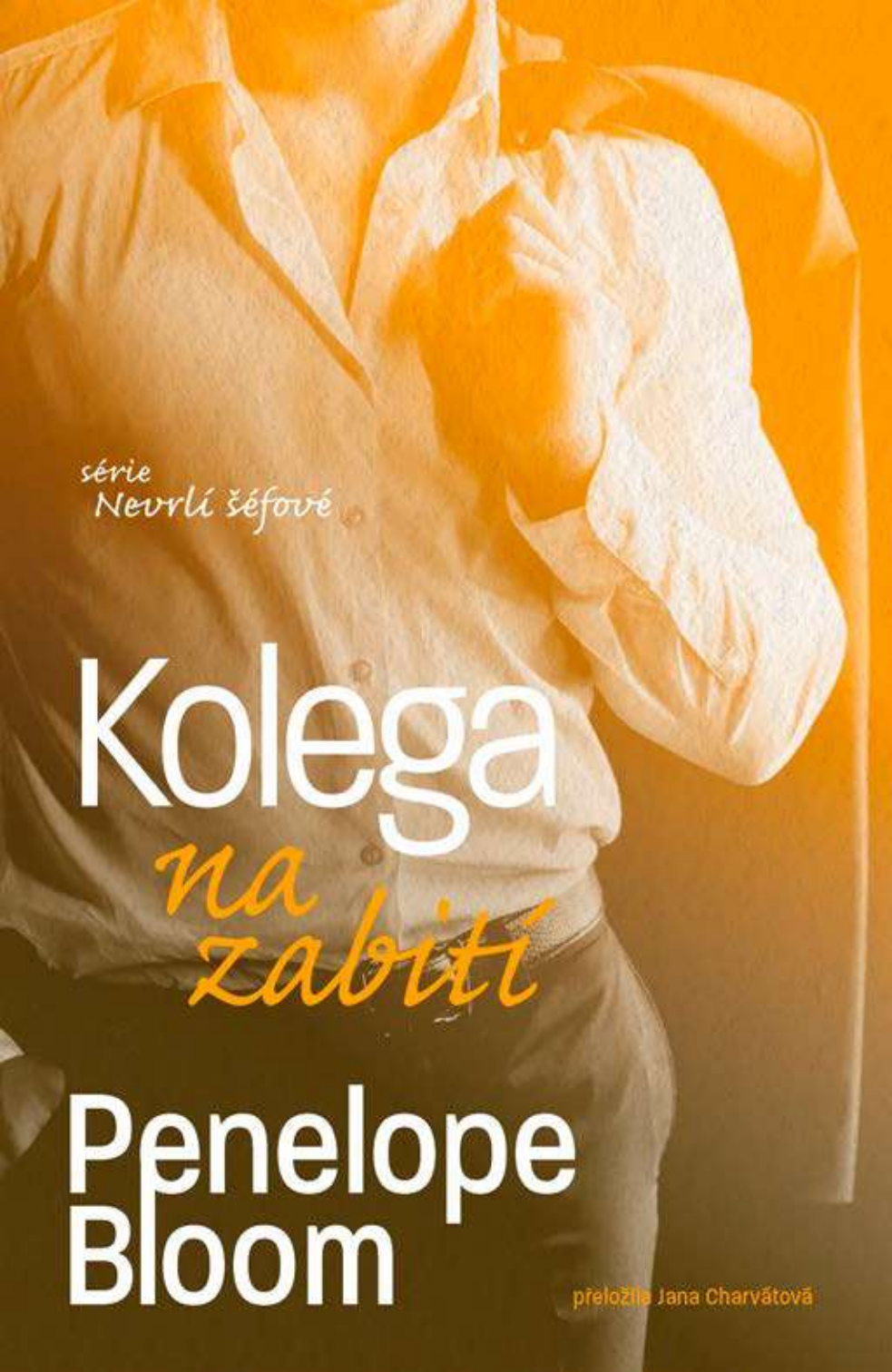

série
Nevrlí šéfové
Kolega
na zabití
Penelope
Bloom
přeložila Jana Charvátová

Kolega *na zabití*

Penelope Bloom

Kolega *na zabití*

přeložila Jana Charvátová

Copyright © 2022 by Penelope Bloom

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Charvátová, 2026
Cover © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8586-5

1

Travis

Vlastnit velké množství exotických zvířat prý je problematické. Kdo to řekl? Evidentně můj soused.

Stížnost na hluk? Rozhlédl jsem se po svém střešním bytě, abych našel nejpravděpodobnější viníky. Krysa, obrovský varan, břichem drhl o podlahu, když se tu procházel. Zrovna svlékal kůži, takže to trochu znělo, jako bych brousil nábytek smirkovým papírem. Pak jsem tu měl papouška Žvanila. Poletoval před oknem, pleskal křídly a skřehotal. O chvíli později jedna z mých koček, Pan Kulička, neodhadla skok k oknu a s rachotem srazila na zem počítač.

„No," řekl jsem a oprášil si ruce. „Vypadá to, že prostě budu muset toho souseda pode mnou uplatit, že?"

Hodil jsem na sebe bundu, prohrábl si vlasy a zamířil k výtahu. Před večeří jsem musel dokončit několik pracovních věcí, ale jednou z největších výhod toho, když jste nejlepší v tom, co děláte, je to, že pracujete podle vlastního rozvrhu. Jinými slovy, práci udělám, až se k ní dostanu. Moji partneři už věděli, že na mého génia nemohou spěchat.

Soused pode mnou žil v bytě 4B. Ve veselém rytmu jsem zaklepal na dveře a čekal s rukama v kapsách.

Trochu mě to překvapilo, ale otevřela je mladá žena. Byla sobota, asi šest hodin večer, ale na sobě stále měla oblečení vhodné do zasedací místnosti. Blonďaté vlasy si stáhla do přísného culíku. Sukně krémové barvy ladila se skromným hedvábným vrškem. Okamžitě mě popadla zvědavost. Jaká by byla v posteli? Ztuhlá jako špalek? Mračila by se, zatímco by mechanicky pohybovala boky? Zajímalo by mě, jestli by vůbec dokázala přestat tak špulit rty a pořádně mi ho vykouřit.

„Co chcete?" zeptala se. Ohromilo mě, že se mi podívala přímo do očí bez jakéhokoli náznaku uzardění.

Pane jo, pomyslel jsem si. Nestávalo se každý den, že bych potkal ženu, která při pohledu na mě neznervózněla. No, ale to by se přece dalo napravit. Měl jsem v plánu ji z jejího bytu vyplatit, ale to bylo ještě v době, kdy jsem si představoval, že tu bydlí nějaký ubručený plešatící muž. Tahle žena nad sebou však prakticky měla bzučící neonový nápis „výzva". *A mě vždycky přitahovala jasná světla.*

Vykouzlil jsem svůj nejlepší úsměv a opřel se rukou o zárubeň. „Asi došlo k nedorozumění," řekl jsem. „Správce budovy mě informoval, že jste podala stížnost na hluk."

„A?" opáčila. Založila si ruce. Měla je trochu vyrýsované. Slečna Zasedačka byla ve formě. Čím víc jsem si ji prohlížel, tím víc se mi líbilo, co vidím. Výraz udržovala mezi nazlobeným a zamračeným, ale věděl jsem, že bych to uměl napravit – chvílí o samotě.

Napadlo mě, jak vypadá, když se usměje.

Škrtněte to. Správnou otázkou bylo, jestli se vůbec někdy usmívá.

Ta žena se mohla nakrásně narodit s kufříkem v ruce a interní zprávou v e-mailové schránce.

Vydržela se mi dívat do očí déle než ostatní, ale ani já jsem nechtěl prohrát v naší tiché hře, kdo uhne pohledem jako první. Každý pořádný rozhovor byl vyjednáváním a vyjednávání mělo vítěze a poraženého. První krok k výhře byl získat jakoukoli výhodu, kterou jste mohli. Proto jsem v tom byl tak zatraceně dobrý.

Díval jsem se jí do očí a nepatrně pokrčil rameny. „Nevidím důvod, proč bychom to nemohli vyřešit. Co byste řekla na to, kdybych vám trochu pomohl? Co vás přiměje se usmát? Vzácné víno? Neocenitelné umělecké dílo? Nebo třeba velký, tučný šek?" Vlastně už jsem neplánoval ji v tomhle okamžiku vyplatit, ale zajímalo mě, jak se při nabídce úplatku zachová.

Ani jsem neviděl, že by se pohnula, ale i tak se mi dveře zabouchly před nosem. Nepatrný závan vzduchu nadzvedl jeden z mých dokonale upravených pramínků. Ten se vznesl do vzduchu, načež sebou plácl rovnou dolů. Stejně tak se zhroutily mé naděje, že najdeme mírumilovné řešení.

Vypadalo to, že tahle žena je vůči mému půvabu naprosto imunní. *Velmi zvláštní.* Dokonce podezřelé.

Na druhou stranu, jaká by to byla zábava hledat mírumilovná řešení? Usmál jsem se a zamířil zpátky k výtahu s lehkostí v každém kroku.

2

Elizabeth

Práskla jsem dveřmi před nosem mého otravného souseda a vrátila se zpátky do kanceláře. Teploměr mi pořád ležel vedle počítače spolu s hromadou použitých kapesníků. Zkontrolovala jsem ho a potvrdila si, že moje teplota je stále zvýšená. *Ach jo.*

Před čtyřmi lety jsem nastoupila do studia K.M. Glass Designs. Paní Glassová byla osmašedesátiletá zuřivá drsňačka, jejíž malé módní studio se rozrostlo do mezinárodního časopisu s vlastní módní značkou. Když mi bylo dvacet dva a měla jsem čerstvě diplom, nastoupila jsem do téhle společnosti jako stážistka poštovního oddělení. O rok později mi platili, abych donášela fotografům a pak i modelkám kávu. Za další rok jsem pracovala s marketingovým oddělením na tom, jak rozšířit dosah časopisu. Před šesti měsíci jsem získala pozici pravé ruky paní Glassové a od své matky jsem si vysloužila pyšný úsměv, první, který jsem od ní kdy dostala.

Věci se hýbaly správným směrem a mě to stálo jen naprosto všechno. Rozhlédla jsem se po svém pustém bytě. Byl tak prázdný,

že nazvat ho spartánským by byla přílišná pocta. Trávila jsem svůj život v práci, ale teď mě horečka uvěznila v domácí kanceláři. Dokázala jsem si představit, jak se Rand oblizuje nad příležitostí vetřít se do přízně paní Glassové, když tam teď nejsem osobně. Nejspíš si myslí, že si zajistí místo jejího nástupce.

Paní Glassová udělala velký rozruch, když řekla, že potřebuje najít dokonalou osobu, která převezme její impérium, až se ho „každým dnem" vzdá. Znamenalo to, že každý, kdo měl jen kousek ambicí, se pustil do krvelačného závodu, aby ho jmenovala svým nástupcem. A před touhle horečkou jsem byla jasnou favoritkou.

Některé noci jsem nemohla ani spát, když jsem pomyslela na možnost, že společnost převezmu. Představovala jsem si, co všechno bych změnila – bylo by tak uspokojující vidět, jak se mé nápady tvoří a přeměňují už tak mocnou společnost do dokonale fungujícího stroje. A pak jsem si představila výraz na tváři mé matky, až by si uvědomila, že jsem něco dokázala.

Povzdechla jsem si, vysmrkala se a odhodila kapesník.

Potřebovala jsem se buď co nejrychleji vrátit do kanceláře, nebo zajistit, že ohromím na dálku.

Promnula jsem si spánky a využila meditační techniku, abych potlačila bolest na zvládnutelnou úroveň. A přesně ve chvíli, kdy jsem položila prsty na klávesnici, nahoře něco zarachotilo. Odtáhla jsem ruce a zamračila se na obrazovku. Slyšela jsem hlasitě smějícího se muže, pak šmátravé drápy a rány. Něco zavřeštělo, potom následovala další rána a rachot.

Co to tam sakra dělá?

K práci jsem si pustila uklidňující hudbu. Zvýšila jsem hlasitost, soustředila se na zvuky přírody a vzdálené ptačí volání. *Klid.*

Hlavně zůstaň v klidu, Elizabeth. Pak jsem slyšela něco, co znělo, jako by ten muž *běhal* po bytě a vyřvával nesmysly.

Vstala jsem a na klávesnici prudce zmáčkla tlačítko pro ztlumení hudby. Nato jsem si kolem krku omotala šálu. Vztek a frustrace se v mé hrudi prakticky grilovaly, až mi přišla rozpálená i moje kůže. Teď když jsem věděla, jak můj horní soused vypadá, to bylo ještě horší. Byl přesně tím typem muže, který očekává, že se před ním svět skloní a splní mu každé přání. A ty jeho hloupé, dokonalé, vlnité vlasy. Oči barvy nebe bez mráčku a nesnesitelně hebké rty obklopené několikadenním strništěm. A dokonce měl tu drzost dobře se oblékat, i když i o samotě vyváděl tak, že dělal víc rámusu než celý kolejní dům vysokoškolského bratrstva.

Vystoupila jsem z výtahu a přiblížila se ke dveřím do jeho bytu na konci chodby. Zaklepala jsem a čekala s rukama v bok.

Dveře se otevřely. Vlasy měl ještě víc rozcuchané než před pár minutami a ztěžka oddechoval. *Má tam ženu? Proto celý ten rozruch?*

Natáhla jsem krk a snažila se nahlédnout za něj.

Naklonil se do boku a udržoval svůj obličej před mým, zatímco se mu rty roztáhly v pobaveném úsměvu. „Hledáte něco?"

„Je tam někdo s vámi?"

„Jen moje zvířata."

„Nechte mě hádat, máte psy?"

Tak nějak zamával rukou. „Měl jsem dva, ale Rocky utekl, zbouchl francouzskou prdelku naproti přes ulici. Nastěhovali se k sobě. Gizmo šel prostě dál."

Zůstala jsem na něj zírat. *Jak může pes jít prostě dál?* Ne. Ani se ho nebudu ptát.

„Chcete jít dál?“ zeptal se klidně. „Mohl bych vám uvařit kávu. *Nebo si možná dáte pivo?* Vypadáte, že by vám jich pár posloužilo.“

„Pracuju. Takže ne, nechci jít dovnitř. Chci, abyste se ztišil. Zní to tu jako v cirkuse – *Ježíši.*“ Odskočila jsem dozadu a zvedla ruce. Zpoza muže se na čtyřech zavalitých nohách vyplazila jakási šupinatá obluda s rozeklaným jazykem. Z každého centimetru těla se jí odlupovaly bílé vločky.

„To je Krysa,“ řekl. Klekl si na zem a podrbal tu věc na krku, pak opatrně zatahal za kousek odlupující se kůže. „Zrovna svléká kůži. Teď je nejlepší nedívat se mu do očí. Je trochu mrzutý, když se svléká.“

Tohle jsem neměla sílu řešit. Ne. *Ne, zatraceně.* Byla jsem příliš nemocná, příliš zaměstnaná a příliš příčetná, abych si poradila s tím, na čem tenhle muž frčí. Zvedla jsem prst a opatrně se vyhýbala pohledu do očí toho malého draka na zemi. „Jedno pípnutí a pošlu sem správce se sítí, aby tuhle potvoru odchytil.“

„Slibujeme, že se ztišíme, když mi prozradíte své jméno.“

„To je směšné, nebudu vyjednávat, já –“

Něco jasně červeného, žlutého a modrého se za ním zaplácalo před oknem. Něco uvnitř jeho bytu. *To byl papoušek, zatraceně?* Zamrkala jsem. Neměla jsem na tohle čas, energii ani trpělivost. „Jmenuju se Elizabeth. *Ztište to,*“ varovala jsem ho znovu.

Zasalutoval mi, ale zůstal stát v chodbě a dál mě sledoval.

Napůl jsem se otočila k odchodu, ale pořád jsem cítila jeho pohled. Obrátila jsem se zpátky na něj. „Co to děláte?“

„Stojím v chodbě svého bytu. Co děláte vy?“ zeptal se s líným úsměvem, o němž jsem byla přesvědčená, že rozpouští stovky pošetilých srdcí. *Ale moje ne, hajzle.* Moje srdce jen pocítilo nesnesitelně

teplé vzedmutí, které jsem však byla schopná naprosto dokonale ignorovat. Takovýhle typ nesmyslů byl pro lidi s malými sny a přílišným množstvím volného času. *Pro ostatní lidi.*

„Odcházím," odsekla jsem. „Takže si zavřete dveře a přestaňte čumět."

Nic neřekl, ale jeho pohled jsem v zádech cítila celou cestu k výtahu. Několikrát jsem stiskla knoflík. Ta hloupá škatule si dávala načas. Snažila jsem se to neudělat, ale nakonec jsem se otočila a zjistila, že tam pořád stojí. Opíral se o dveře a usmíval se. Zamával na mě.

„Rád jsem tě poznal, Elizabeth. Mimochodem, jsem Travis, kdyby tě to zajímalo. Zítra se stavím a promluvíme si o trvalém řešení našeho malého nedorozumění."

Dveře výtahu se konečně otevřely. Vešla jsem dovnitř. „Ne. Vy se ztišíte, a tak nebudeme mít další problémy."

Pomalu přikývl tím stylem, který vyjadřoval „chápu, že tomu věříš, ale zatím vůbec nic netušíš". „Uvidíme se zítra, Lizz," řekl a znovu zamával, než se dveře výtahu zavřely.

Vzhlédla jsem ke stropu a málem mě popadl amok v plné poli – chtěla jsem kopat a křičet vztekem. Tohle byla jen zkouška. Vesmír mi jen posílal poslední, konečnou výzvu, aby zjistil, jestli si opravdu zasloužím vyhrát klíče ke K.M. Glass Designs. Prvně jsem musela zůstat doma, protože jsem byla nemocná. A teď se navíc můj egocentrický soused z bytové zoo nade mnou rozhodl, že je dobrý nápad mě týrat. *Je to jen zkouška.* A nikdy jsem nepotkala zkoušku, kterou bych nezvládla na výbornou, zatraceně.

Až na chemii. Proč jsem měla skličující pocit, že mi Travis poskytne nevyžádané doučování přesně v tomhle předmětu?

3

Travis

Probudil jsem se s přerostlým kocourem na čele. Opatrně jsem ho odsunul a vstal. Krysa nedočkavě čekal vedle postele na svůj ranní mix ovoce a zeleniny. Varani jsou všežravci, ale Krysa je velký měkkota a vždycky odmítá jíst maso, když se mu ho pokouším nabídnout.

Celým mým životem mě provázela neustále se proměňující směsice zvířat. Některá byla vypůjčená ze zoo. Některá jen potřebovala bezpečné místo, aby se vzpamatovala, nebo úkryt, než se mohla přestěhovat do trvalého bydliště. Všichni ve městě věděli, že je rád ubytuju, takže se ke mně dostávala pořád nová. Zaměstnával jsem na plný úvazek asistenta jménem Jean, který byl prakticky expert na neviditelnost. Když jsem měl v plánu být pryč moc dlouho na to, abych se o zvířata postaral sám, jen jsem mu napsal zprávu a on se postaral o zbytek. *Nejspíš jedna z mnoha výhod toho, když je člověk nechutně bohatý.*

Byl jsem ranní ptáče, nějaké odpolední zvíře i noční sova, takže jsem se své rutině věnoval s elánem. Nakrmil jsem zvířata, trochu

si s nimi pohrál, zacvičil si, osprchoval se, vyřídil pár pracovních hovorů a pak se teprve rozhodl, jestli to bude den, kdy půjdu do kanceláře, nebo se budu věnovat sám sobě.

Těsně po obědě mi zazvonil telefon a na obrazovce jsem uviděl pohledný, nabručený obličej Adriana Terranovy. Nastavil jsem zvonění na píseň „I Like Big Butts and I Cannot Lie", protože jsem byl velice sofistikovaný a dospělý. Než jsem telefon zvedl, na chvíli jsem zvažoval, že ho budu ignorovat. Ale Adrian Terranova si o sobě myslel, že je můj šéf, takže když volal, většinou jsem odpověděl, abych mu moc nepocuchal ego.

„Potřebuješ něco?" zeptal jsem se.

„Nebyl jsi v kanceláři celý týden. Mercerův případ je v ohrožení. Potřebuju, aby ses ukázal, aby se pan Mercer chytil."

S partnery jsme dělali různé práce. Roky jsme se soustředili jenom na Adrianovu pomstu. Sabotovali jsme Coletonovo impérium – tajně jsme postupovali po žebříčku, dokud jsme neměli prsty na dostatečně důležitých tlačítkách, abychom celý podnik srazili na kolena. Byla to zábava, svou pozici sabotéra jsem si užíval.

Teď bylo všechno jednodušší. Adrian v našich podnicích fungoval jako velký manažer. Jeden měsíc po mně chtěl verbovat investory. Další jsem zase hrál golf v Cabu a lichotil výkonnému řediteli, aby nám prodal svou společnost. Zatraceně dobře mi to s lidmi šlo a bavilo mě, když jsem svůj um mohl praktikovat. Navrch to znamenalo každý týden něco nového, což se velice zamlouvalo mé krátkodobé pozornosti.

Moje krátkodobá pozornost byla nejspíš důvodem, proč žádný můj vztah neměl příliš dlouhého trvání. Prostě jsem nepochopil myšlenku usadit se. Přišlo mi to, jako bych si jednou dal k večeři

skvělý steak a najednou bych prohlásil, že už nikdy nechci těstoviny se sýrem. Nebo že bych se už nikdy neměl s planoucí touhou podívat na kornoutek se zmrzlinou. Proč bych se měl takhle zařadit jen do jedné škatulky? V duchu jsem si poznamenal, abych se zeptal Adriana, proč šel k oltáři, ale napadlo mě, že by mi odpověděl něco hloupého jako například „z lásky".

Láska nebyla odpověď. Miloval jsem steak. Miloval jsem zmrzlinu. Miloval jsem mléčné koktejly. Moje láska ke kterékoli potravinové skupině nemohla zastínit moji touhu užít si celé pole možností. A ano, dokázal jsem si představit něčí naštvaný komentář, že jídlo a ženy jsou naprosto odlišná témata, ale příhodná věc ohledně pobývání v mé vlastní hlavě byla ta, že jsem nemusel vymýšlet protiargumenty.

„Něco mi do toho vlezlo," řekl jsem. Moje mysl se vrhla přímo dolů k té upjaté drobné blondýnce a jejím našpuleným rtům. Když už jsme byli u jídla… Byla by jako ty staré kyselé bonbony Warhead? Prvních pár minut, co jste je cucali, byly nechutně kyselé a trpké. Ale pokud vám chuťové buňky přežily, dostalo se vám nakonec odměny v podobě malé kuličky úžasné sladkosti.

„Potřebuju tě tady," zopakoval Adrian.

„Něco ti řeknu. Vyřeším tu takový malý zádrhel a pokusím se dojít do kanceláře koncem týdne. Platí?"

Dlouho bylo ticho. Adrian byl ten typ muže, jenž od kohokoli jiného dostal to, co chtěl, hned. Ale znali jsme se už od druhého stupně základní školy, takže měl za sebou už víc jak deset let zvykání si na cenu, kterou platil za můj značný talent.

„Dobře," vyštěkl. „Ale jestli se tu neukážeš do pátku, osobně tě do kanceláře dotáhnu. Je to jasné?"

„Jo. Tak se uvidíme.“ Zavěsil jsem a zamířil k výtahu. O chvíli později jsem stál před Elizabetinými dveřmi a vyklepával na ně veselou melodii. Možná dnes bude v lepší náladě.

Trvalo skoro dvě minuty, než otevřela. Skoro jako by *doufala*, že prostě odejdu, ale jestli si to opravdu myslela, tak ji čekalo kruté prozření. Možná jsem dlouho neudržel pozornost, ale moje odhodlání bylo legendární.

„Co chcete?“ zeptala se, když konečně otevřela dveře. Dneska na sobě měla příjemně upnuté kalhoty a další vzdušnou, skromnou halenku s černo-bílými vzory.

„Vždycky se oblékáš tak pěkně, když jsi celý den doma?“ zeptal jsem se.

„Není vaše starost, co nosím.“

„Nebudeme se hádat, Lizz.“

„Elizabeth,“ opravila mě.

„Lizz ti ale sluší víc. Už ti to někdy někdo řekl?“

„Ne. Protože většina lidí má dost slušnosti akceptovat to, že mě budou oslovovat jménem, jakým chci. Co. Tu. Chcete?“

Vlastně tebe. Nahou, možná trochu uzardělou. Chci, abys šla pozpátku k posteli a uvědomila si, že k tomu svolíš. „V noci jsem přemýšlel, jak bychom mohli vyřešit náš problém,“ odpověděl jsem. Většina lidí nechápala, že rozhovor a vyjednávání jsou formou umění. Rád jsem o tom přemýšlel jako o autě s dvěma volanty. Jak zajistíte, že auto pojede tam, kam chcete, když volant má i druhá osoba? Přestřihnete dráty dřív, než nastoupí, a necháte ji si myslet, že má pořád kontrolu. Změníte téma na něco dostatečně chytlavého, aby ji to překvapilo natolik, že si neuvědomí, že to děláte schválně. Musíte ji udržet rozhozenou.

„Neměňte téma," odsekla Elizabeth. „Na něco jsem se vás ptala."

No dobře. Někteří lidé mým metodám odolávají evidentně lépe. Vypadalo to, že se kvůli téhle ženské budu muset zanořit hlouběji do své studnice nápadů. *Čas na zastírací manévr.* „A já pronesl prohlášení. Přišlo by ti užitečné, kdybychom si vyjasnili účel vět poté, co je vyslovíme? *To byla otázka,*" dodal jsem s malým spikleneckým úsměvem.

Pohrdavě si založila ruce. „Tohle ti obvykle funguje?" Nejasně mávla rukou, jako by nemluvila jen o našem rozhovoru, ale rovnou zahrnula vše okolo.

Vida, začala mi tykat. „Vlastně ano," odpověděl jsem. „Ale musím přiznat, že všechno je o dost zajímavější, když tomu tak není."

„Přeskočme ty řečičky okolo, protože na tohle opravdu nemám čas. Co chceš?"

„Tebe," řekl jsem a malý záchvěv vzrušení v mém nitru mi prozradil, že jsem nemluvil jen do větru. Nevěděl jsem, jestli za to může její nezájem, ale něco na ní mě nutilo chovat se skoro až nepříčetně, jen abych z ní mohl kousek ochutnat.

Věděl jsem, že už se zase chystá prásknout mi dveřmi před nosem – *předvídatelně* –, ale vklouzl jsem nohou za zárubeň. Spodní okraj dveří mi narazil přímo do nohy a odrazil se zpět.

„Praštila jsi mě zrovna dveřmi do nohy?" zeptal jsem se. *Vlastně to bolelo víc, než jsem čekal.* Vyžadovalo to hrdinské úsilí, ale zachoval jsem klidnou tvář. Budu moct začít poskakovat po jedné noze, zatímco bych se šklebil a chytal se za nohu, až budu v bezpečí výtahu.

„Vyndej svou nohu z mého bytu."

„Dovol mi pozvat tě dneska na večeři."

„Nepůjdu s tebou na večeři."

„Máš pravdu. To by znamenalo, že příliš pospícháme. Měli bychom si dát načas. Vklouznout do toho. Zítra tě vezmu na oběd. Znám skvělou restauraci."

„Nechci s tebou jít na žádné jídlo. Chci, abys vytáhl svou nohu z mého bytu. Chci, abys zmizel z mých dveří. A chci, abyste ty a ta tvoje bláznivá zvířata byli ticho, abych mohla pokračovat v práci."

Víčka se jí zatřepotala a pozvedla bradu. Ruku nastavila před ústa a třikrát za sebou si kýchla. Znělo to, jako kdybyste šlápli na myš.

Pozvedl jsem obočí. „Takhle opravdu kýcháš?"

„Ven!" Zatlačila dveřmi na mou nohu, takže jsem se musel naklonit, abych mezi dveře a rám přitiskl obličej. „Obleč si zítra něco ležérnějšího. Dobře?"

Beze slova bojovala s dveřmi, pak se uchýlila k sérii malých, nevýrazných kopanců do mé boty. Každý z nich mě posunul zpátky sotva o pár milimetrů.

„Když mi slíbíš, že si zítra dáme oběd, budeme po zbytek dnešního dne tiší jako duchové. Dohodnuto?"

Přestala mě kopat a odtáhla dveře dost na to, abych jí zase viděl do obličeje. Měla pěkný obličej, ale podobalo se to pěknému autu se spojlerem a zvednutým podvozkem. „Spojler" byl v tomto případě její zachmuřený výraz. „Zvednutý podvozek" zase odkazoval na její chování ve stylu „jsem příliš zaneprázdněná, abych ti věnovala čas ze svého dne, a nikdy jsem se nesmála, až bych se za břicho popadala".

Napadlo mě, že by mi jedno takové zasmání stačilo. A kdyby to nepomohlo, tak malé skotačení v peřinách určitě. Ale do háje s tím – chtěl jsem si zahrát na pana opraváře. Měl jsem dokonalou brašnu plnou nářadí a triků připravenou na akci, kdyby mi dala aspoň malou šanci.

Elizabeth na mě stále zírala. Vypadalo to, že zvažuje mou nabídku, jako bych se právě zeptal, kterého člena rodiny by byla ochotná obětovat jako prvního. „Dobře," pronesla. „Ale nečekej, že budu příjemná společnost."

Zasmál jsem se. „Ach, o to se neboj. O příjemnou společnost se postarám já. Prostě se jen dostav. *V něčem ležérnějším.*" Natáhl jsem se a uhladil záhyb na rukávu její košile. Trhla sebou, jako bych se právě pokusil rozmazat jí na nose kečup.

Její perfektně kulaté nosní dírky se rozšířily a na chvíli jsem si myslel, že si to rozmyslí. V té chvíli jsem s tichým zašustěním vytáhl nohu z jejího bytu. O zlomek vteřiny později práskla dveřmi.

Technika nohy ve dveřích. *Nejstarší trik, který kdy v knihách popsali.* Když už jsme u toho, opravdu bych si měl přečíst aspoň nějakou knihu, jakoukoli.

4

Elizabeth

Od mého setkání s Travisem už uplynuly skoro dvě hodiny. Byl to ten nejnesnesitelnější, nejvytrvalejší a nejnemravnější muž, jakého jsem kdy potkala, a navíc byl zvláštně přesvědčivý. Za poslední dva roky jsem ustála přetlačování s různými řediteli a manažery, aniž bych hnula brvou. A co bylo ještě působivější? Dokonce jsem jednou nebo dvakrát vyhrála nad matkou a přežila jsem, abych o tom mohla vyprávět. Ta žena byla každým coulem úchvatná stejně jako sama paní Glassová. Matce bylo sedmdesát tři a bývala ředitelkou, než z ní udělali členku rady a držitelku podílů ve více než půl tuctu nejsilnějších společností na světě, a i tak si pořád našla čas, aby předsedala společenstvu vlastníků domů ve své čtvrti a vykonávala zdánlivě stovky dalších důležitých úkolů.

Normální lidé se celý svůj život snažili dosáhnout svého snu. Vlastnit podnik, vyšplhat po korporátním žebříčku, prodat společnost za sedmicifernou částku, ovládnout golfový švih a tak podobně. Moje matka se k snům ostatních lidí chovala, jako by to

byly koníčky, které si mohla vyškrtnout ze seznamu za víkend. Ta ženská byla nezastavitelná. Taky *nerozumná a nesnesitelná*, pokud byste se zeptali mého otce. Ti dva se rozvedli, když mi bylo šest, a matce se samozřejmě povedlo získat výlučnou péči, aby se mě pokusila vychovat podle svého vzoru.

Od doby, kdy jsem ještě nosila dva culíky, jsem se ze všech sil snažila dostát jejím očekáváním. A před dneškem jsem ještě nepotkala nikoho, kdo by mou těžce vydřenou sebekontrolou prorazil. Byla jsem jako kámen v potoce – pevný předmět, kolem kterého všechno plyne.

Až na to, že Travis se se svými hebkými vlnitými vlasy a rozptylujícími svaly choval jako křižník a prorážel vlnky mého poklidného potůčku.

Přitiskla jsem si prsty ke krku a změřila si puls. *Stále zrychlený.* Věděla jsem, že mám nejspíš taky zvýšený tlak. Se zavrtěním hlavy jsem polkla další dávku léku na bolest, i když to nejspíš bylo o pár hodin dřív, než jsem měla. Nemohla jsem žít opatrně, když jsem chtěla vyšplhat po kariérním žebříčku společnosti. Přežili jedině ti oddaní. Nebo ti, kteří byli ochotni ohýbat pravidla.

Zakončila jsem svůj den hrstkou hovorů, potom jsem ještě hodinu strávila kontrolou návrhu příštího čísla časopisu a pak jsem přes e-maily uhasila několik požárů. Většina věcí, kterými jsem se zabývala, nepatřila přímo do mých povinností, ale nejlepší způsob, jak se odlišit, bylo ukázat, jak jsou vaši kolegové – soupeři – zastaralí. Zejména díky tomuto se mi podařilo rychle vyšplhat přes kolegy, již ve společnosti pracovali už celá desetiletí, abych se stala momentální oblíbenkyní paní Glassové a favoritkou na pozici jejího nástupce.

Matka mi zavolala, zrovna když jsem dokončovala jeden e-mail. Zhluboka jsem se nadechla a čekala, dokud telefon několikrát nezazvoní. *Nikdy se nechovej příliš zoufale nebo jako bys měla zbytečně moc volného času. Odpověz na poslední možné zazvonění, abys ostatním dala najevo, že se ti je podařilo vecpat do svého nabitého programu. Úspěšná žena je zaneprázdněná žena.*

Ta slova mi naskočila stejně jako spousta ostatních matčiných lekcí, zatímco jsem čekala a poslouchala vyzvánění. Vtloukla toho do mě tolik, že se hranice mezi mými a jejími myšlenkami často rozplývaly.

Zvedla jsem telefon. „Ano?" zeptala jsem se.

„Zítra jsem ve městě. Sejdeš se se mnou v poledne na oběd. Musíme něco probrat."

Jako obvykle zněla úsečně a obchodně. Představovala jsem slibného partnera. Oblíbeného zaměstnance. Nikdy jsem ale nebyla úplně dcera. Být sama sebou nikdy nebylo dost dobré, abych tak získala její pozornost. Musela jsem být ještě lepší. Musela jsem své já odstavit do nějaké vzdálené, možná i nedosažitelné budoucnosti, až budu moct odpočívat.

„To nepůjde," řekla jsem. „Už mám něco naplánovaného."

„To si přeložíš. Ve městě budu jen zítra."

Vzhlédla jsem ke stropu, jako bych tam mohla najít napsaný kouzelný návod, jak se z toho dostat. „Nemůžu to přeložit. Ta osoba, se kterou mám plány… je velice neodbytná. Je to něco, s čím musím skoncovat."

„Dobře. Přidám se k vám dvěma. Může s tebou probrat vše, co chce, a pak si vezmu trochu tvého času já. Sandra ti pošle detaily."

„Matko, nemůžu –"

Už zavěsila. *Úspěšná žena neztrácí čas loučením.*

Zdlouhavě jsem vydechla. Tohle zvládnu. Zaškrundalo mi v břiše, takže jsem se podívala, kolik je hodin. Bylo natolik pozdě, že mé oblíbené donáškové restaurace už měly zavřeno, a tak jsem šla do spíže a namazala si burákové máslo na rýžové chlebíčky. Sotva to bylo výživné, ale stejně jsem neměla moc chuť.

Byla jsem vyčerpaná, ale i přesto jsem se usadila na svůj veslovací stroj, než se odeberu do postele. Jedno z hesel mé matky znělo, že silné tělo podporuje silnou mysl.

V době, kdy jsem vlezla do postele, jsem měla pocit, jako by mě vyždímali. V hlavě mi bušilo, v krku mě pálilo, jako bych vdechla půl lahve laku na vlasy, a myšlenky jsem měla zastřené víc než obvykle. Změřila jsem si teplotu a zamračila se. Stále zvýšená.

Měla jsem hned usnout. Moje tělo rozhodně křičelo po odpočinku, ale mozek se nechtěl vypnout. Pořád jsem přemýšlela o dohodě s Travisem.

Dohoda s ďáblem. Až na to, že ten muž nevypadal jako jakýkoli jiný ďábel, jakého jsem kdy potkala. Byl svým způsobem okouzlující. Nesnesitelný a s tváří, která prosila, abyste do ní praštili, ale která byla díky přiměřené dávce mužné krásy také nepopiratelně pěkná.

Přistihla jsem se, jak se usmívám, ale pak jsem tu chybu napravila a pevněji zavřela oči. Pomyšlení na setkání s mou matkou a Travisem by stačilo, aby komukoli smazalo úsměv z tváře. Bude to apokalyptické, a to i tak jenom v případě, že se z toho za pomoci pořádné dávky štěstí dostanu.

Spát. Potřebovala jsem si odpočinout, pokud jsem měla být připravená na to, co mě čeká zítra. *Kdo* na mě čeká zítra.

5

Travis

Jedním z mých talentů bylo plánování extravagantních schůzek. Rád jsem si o sobě myslel, že jsem něco jako zařízkávač lidí. Chápal jsem, po čem ostatní touží, i když tyhle touhy pohřbili tak hluboko ve svém srdci, že si jich ani nebyli vědomi.

A Elizabeth toužila po luxusu víc než kdokoli jiný. Očekávala ten nejlepší, nejdražší a nejhlasitější typ zacházení, který je v mých silách. A to je přesně to, co dostane.

Dostavil jsem se k jejím dveřím půl hodiny před polednem ve svém nejlepším obleku a kravatě. Dokonce jsem se na její počest učesal. Věděl jsem, že Adrian mě pořád buzeruje, abych se vrátil do kanceláře, ale potřeboval jsem nejdřív dokončit tuhle malou eskapádu s Elizabeth. Zajdeme si na jedno omračující rande, možná si trochu zadovádíme v posteli a během chvíle z nás budou dobří známí – to jsem věděl jistě. Jako bonus bych získal kamarádku s výhodami vzdálenou jen krátkou cestu výtahem.

Instruoval jsem ji, ať se oblékne ležérně, ale věděl jsem, že mě bude ignorovat. A když otevřela dveře, měla na sobě podle

očekávání pěkné značkové šaty. Byly šedé, nijak okázalé, se žlutými akcenty na knoflících a lemech kapes. Vypadaly draze. Řekl bych, že stály za každý utracený cent soudě podle toho, jak jí zvýrazňovaly postavu.

„Můžeme?" zeptal jsem se a nabídl jí rámě. Ignorovala mě a jen prošla kolem a k výtahu.

„Pojedeme až na střechu," pronesl jsem.

Elizabeth s klapajícími podpatky jen prošla dovnitř a nedala nijak najevo, že mě slyšela. Stoupl jsem si vedle ní.

„Krásně voníš," poznamenal jsem. Použila lehkou, ale hodně příjemnou vůni vanilky s nádechem něčeho sladkého. Byla to hravější vůně, než bych si na tak vážné ženě dokázal představit, ale celkem mě to zaujalo. *Snažíš se mi něco říct, že?*

Trhaně si odhrnula vlasy za ramena a pak se na mě zamračila, jako bych jí právě doporučil, aby se častěji sprchovala. „Prosím, nečichej ke mně."

Uškl íbl jsem se. „Pokusím se. *Tohle,*" řekl jsem a ukázal na tlačítko na střechu.

„Neříkej mi, že jsi nechal prostřít stůl na střeše."

„Líbilo by se ti, kdyby ano? Protože můžu zajistit, aby se tenhle výtah zasekl, rychle si zavolám a budu mít naprosto všechno připravené, až se tam dostaneme."

Jen se na mě pohrdavě podívala.

Pohrdavě. To slovo na Elizabeth sedělo. Naštěstí pro ni jsem měl na léčbu tohoto onemocnění talent. „Víš," pronesl jsem, „moje malá sestřička mi jednou věnovala rostlinu. Myslel jsem si, že je umělá, takže jsem ji nikdy nezalil. Asi o tři týdny později vypadala, že už to má skoro za sebou, tak jsem na ni vylil sklenici

vody. Během několika hodin pookřála a vypadala zelenější a zažila ohromně naplňující týden. Taky jsem měl doma obří želvu, která ji pak sežrala. Ale jsem si jistý, že by ta rostlina prožila dlouhý život." Dveře výtahu se konečně zavřely.

„Bojím se zeptat, jestli ten příběh má nějakou pointu."

„Někdy potřebujeme jen trochu vláhy. A, no, myslím, že bys taky mohla říct, že někdy je lepší mít rostliny na vyvýšeném místě, aby na ně nedosáhly želvy."

Pomalu zamrkala, pak se na mě otočila. Koutek jejích úst se zaškubal. *Jen trošinku*, ale rozhodně sebou škubl.

Spokojeně jsem si přikývl. Tak přece jen měla trochu smyslu pro humor. Jen si ho narvala hluboko do zadku a pevně sevřela vypracované půlky. Naprosto si užiju, až se ho budu pokoušet vylovit. Ale s takovou ženou to bude náročné. Budu se muset snažit o trochu víc než obvykle. Asi taky budu muset zajít o trochu dál než obvykle, protože její obrana byla trochu lépe vystavěná, než na jakou jsem normálně narážel.

Asi bych vymyslel i nějaký směšný eufemismus, že prorazím její bránu nebo použiju zadní vrátka nebo něco podobného, ale příliš mě rozptylovala ta nádherná vůně.

Výtah otevřel dveře a naskytl se nám výhled na střechu. Nenápadně jsem před minutou poslal zprávu svému pilotovi, aby mohl působivě přistát. A přesně podle plánu v okamžiku, kdy jsme vystoupili, na střeše přistávala helikoptéra. Roztáhl jsem ruce a otočil se k Elizabeth s vědoucím úsměvem. „Myslel jsem, že bychom se mohli vyhnout provozu a dostat tě tak rychleji zpátky do práce." Musel jsem zvýšit hlas, aby mě přes burácení motoru slyšela.

Ten starý trik s helikoptérou na střeše zaručoval omračující okamžik.

Pilot obratně naklonil stroj tak, aby největší poryvy větru nesměřovaly na nás, ale jakmile helikoptéra dosedla, zalomcoval s námi příval vzduchu. Elizabeth si zakryla oči rukou, pak se otočila a zamířila zpátky k výtahu.

Ach. Vypadalo to, že jsem se asi přepočítal. Možná se ten starý trik s helikoptérou na prvním rande nehodil k jejímu stylu.

Zvedl jsem prst směrem k pilotovi, aby počkal, a rozběhl se za ní.

„Máš pravdu," řekl jsem, jakmile se dveře zavřely a zablokovaly tak chaos zvuků a větru z vrtulníku. „Procházka taky bude dobrá."

„Zbláznil ses?" zeptala se.

Sešpulil jsem rty a nad tou otázkou se opravdu zamyslel. „Ne, nezbláznil. Snažím se moc nepřemýšlet nad věcmi, které dělám. Život je tak zábavnější."

Zakroutila hlavou. „Nech mě hádat. Zaplatil jsi za ten byt penězi ze svěřenského fondu, že?"

Pokrčil jsem rameny. „Gentleman nikdy nemluví o tom, odkud pocházejí jeho peníze."

Nevesele se zasmála. „Je taky obvyklé, že gentleman vydírá ženu, aby s ním šla na rande?"

„Nikdy jsem neřekl, že jsem gentleman. A když to musíš vědět, své peníze jsem si vydělal… *obchodem*."

„Obchodem?" zeptala se. Vystoupili jsme z prvního výtahu a dovedl jsem Elizabeth do druhého, méně hezkého, kterým se lidé dostávali všude kromě mého střešního bytu a střechy.

„Co prodáváš?"

„Cokoli," odpověděl jsem. „To je důvod, proč se mi tak daří. Dokázal bych ti prodat ty boty, co máš zrovna na nohou."

„Pro koho pracuješ?" zeptala se.

„Jsem poctěn, že o mě máš takový zájem, ale ve skutečnosti jsem tě pozval na oběd, protože mám zájem já o tebe. Vím, že se oblékáš jako na obchodní jednání, i když jsi nemocná a pracuješ z domu. Vím, že cvičíš, pečuješ o sebe, a předpokládám, že cvičíš jógu. A taky jsem si téměř jistý, že jsi panna."

Její rty se neslyšně otevřely. Nedokázal jsem si pomoct a pousmál se.

„Promiň. Ale tvůj výraz mi říká, že jsem se trefil."

„Souhlasila jsem, že s tebou půjdu na oběd, ale nikdy jsem neřekla, že s tebou budu mluvit." Založila si ruce a její výraz zkameněl.

„Poslož si. Budu mluvit za oba."

Opustili jsme výtah a zamířili do haly. „Proč mě to nepřekvapuje?"

„Víš, sarkasmus je forma humoru. Nejsi tak beznadějná, jak vypadáš. Se sarkasmem můžu pracovat."

Nosní dírky se jí rozšířily. Pořád šla se založenýma rukama. Jednou jsem to zkoušel a zjistil, že musíte být opravdu neskutečně odhodlaní vypadat naštvaně, když se uchýlíte k chůzi se založenýma rukama.

„To místo, které jsem měl na mysli –"

„Ne," řekla. „Neříkal jsi, že budeš vybírat ty. Musím se setkat s matkou, takže jdeme k Enzovi. Je to odsud dva bloky. A nehodláš si stěžovat, že jsem promrhala tvůj let helikoptérou?"

„Opravdu ti to nemluvení nejde."

Venku bylo chladněji, než jsem čekal. Chladněji, než čekala i ledová královna, protože si ruce k tělu přitáhla těsněji.

„Rád bych tě objal, zatímco půjdeme," nadhodil jsem. „Většinou bych zkusil své štěstí a rovnou se na to vrhl. V tomhle případě si ale myslím, že bych se měl nejdřív zeptat, jestli se mi pokusíš ruku zlomit nebo mě pokoušeš, když –"

„Neopovažuj se," procedila sevřenými rty.

Budiž. Skrz město jsem šel vedle ní. Byl nádherný den. Možná trochu chladnější, ale slunce svítilo a na nebi se nenacházel ani jediný mráček. Mladý pár naproti přes ulici se něčemu smál s kornouty zmrzliny v rukách. *Rozhodně první rande.*

Věděl jsem, že moje rodina a přátelé si myslí, že se nikdy neusadím. Viděli ve mně jen lehkomyslného playboye. Vždycky s novou přítelkyní nebo v novém románku. Ale nechápali spletitost mého srdce. Nikdo tomu nerozuměl.

„Rád potkám tvou matku. Neuvědomil jsem si, že jsme se v našem vztahu už dostali do téhle fáze, ale můžu tě představit Halovi a Harole při naší příští schůzce. Zamiluješ si je. Jsou naprosto praštění."

Úkosem se na mě podívala. „Neměl bys být tak nadšený ze setkání s mou matkou. Bude tě nenávidět."

„Výzva přijata. Ale aby to bylo fér, chci jednu dvě nápovědy. Co má ráda?"

„Úspěch, nadvládu a mě, když jdu v jejích stopách."

„Dokonalé," řekl jsem. „Zaručím ti tohle: tvoje matka si mě zamiluje, než tenhle oběd skončí."

„Za to i zaplatím, abych to viděla."

„Jako platbu přijmu druhé rande."